

temale kahju teha. Ükskord oli nad heinaajal väga sambid ilmad: vihma sadas igapäiv ja ei saanud keegi heina teha, eht küll aeg täieste käes oli. Võimaks ometi pööris tuul õhtu poole ja taewas hattas selgemaks minema, et paremat ilma oli oodata. — Paremat fät rentnik ruttas lohe niitjaid passama, kust aga arvas saada olewat ja lubas neile head palka.

Teine rentnik aga ei olnud ilma muutmist tähelegi vannud; ta istus Toru lõrdis ja neelos seal topis topsi järele turgust alla ja wahete wahel pudeli õlut tafka peale, et kui õhtu hilja täie peaga tunnates koju tulsi, t'al meelegi ei tulnud, waadato, et ilm ju ilusaks oli minemas. Esmaalt homiku, kui ta oli ülestõusnud ja õue läts silmi seletama, nägi ta alles, et enam vihma ei sadand. „Sünniks nüüd küll ka heinamaale niitma minna,” pomises ta iseenesest, „kahju, et mul abisisi tellitud ei ole!” Kui ta alles nõnda mõtles, tuliwad naabri õhtul valmisteellitud töörahwas, milatid olal, rõõmja homiku lauluga mööda teed edasi ja pidivad praegutemast mööda minema naabri maja poole ja tulisivad ikka edasi, kus parajast need sõnad tulisivad:

„Sa inuistamist lühvad
Rüüd löige ilma peal;
Mis elab ja mis lüugub,
Kobit õrlab muest teat. u. t. j.”

„Pidage nature kinni!” hüüdis rentnik, „kus te läh’te?” „Teie nabri Andreele „Lilleorgu” heina niitma,” waetasivad töörahwas. Seda tulides mõtles rentnik iseenesest: „Dot’, oot’, Andreele tahan seikord lena puksi teha, mis t’al mäletada annab,” ja hüüdis siis walju healega: „Kunlge, rahwas! minu juures on ta tööd saada; mis mo naaber palfa annab, seda annan mina ta ja veel 15 kopilat igaiuhele rohkem! — Ärge mõtelge enam ühtigi, — tulge aga, tulge!” Töörahwas, wõi pärised mõtlesivad ja ütlesivad isekesles: „Ega see ta paha ei ole: töö on üks aga — raha on parem!” Kuidas mõteldud, nõnda ta tehtud: kõit pöörsivad ümber ja läksivad rohlemata palgasuba ja tööle. Üksainus, üks waene lest naene üksi ei läinud mitte nendega, jest ta mõtles: „ma olen küll waene lest ja lähetisivad need rohkem pakutud kopilad hädaaste tarvis, aga ma olen ometi ju lapsepõlves koolis oppinud, et peab sõna pidama ja tõt rääkima, jest töödus festab igaveste ja õigus on parem kui ületohus, see ‘pole aga foguni õige, midagi lubada ja pärast malest jättia.’” Nõnda läts tema ainu-üksi paremat fät talusje, kui teised pahepat fät pöörsivad ja tulili „Lilleorgu”, kus rentnik Andres oma sahe sulasega juba olinud niitma hattanud. Kuidas pan aga rentnik imels, kui nende tahelkast, seda ta õhtu